

Schoon aan de haak

De weging had plaats op Nieuwjaarsdag. Het was een van de tradities op 1 januari, een dag die even feestelijk als voorspelbaar was: om 0.00 uur de zoenen, vuurwerk kijken door het dakraam van de badkamer, twee kinderen op krukjes, één op de wasmachine, nog een oliebol en hup, naar bed. Tussen ontbijt en familiebezoek kon je erop wachten: daar komt hij de woonkamer binnen met de centimeter in zijn broekzak, de weegschaal onder zijn arm geklemd en het schrift met de grijze, harde kaft in zijn linkerhand. In zijn met moeite beheerste hanenpoten staat op de voorkant geschreven: Groei, met een streep eronder. Op pagina 1 beginnen de tabellen. Elke pagina een jaar. Linksboven staat de datum: 01-01-xx, dan twee kolommen: lengte en gewicht. Maartje moet altijd aan koeien denken als ze die kolommen ziet, of paarden, of wat dan ook: vleeshandel. In de rijen links de namen: Robert, Maartje en dan de kinderen, van groot naar klein: Anna, Emma en Sam. Steeds met een witregel ertussen, alsof er in gedachten nog ruimte is voor meer kinderen in dit gezin.

‘Komen jullie? Eens kijken of we dit jaar nog gegroeid zijn.’

Anna en Emma vinden het geweldig, alsof het een competitie is. Dat gaat wel over, dacht Maartje. Robert gaf haar de centimeter. Hij schopte z'n pantoffels uit, zette z'n voeten tegen de plint en drukte zijn lange, forse lijf tegen de muur. De centimeter gaf geen verrassing: 1,97, dat is hij sinds z'n zeventiende en dat zal hij blijven tot het krimpen begint. Hij was een vroege groeier, zijn klasgenoten noemden hem 'de Eiffeltoren'.

Vervolgens mocht Maartje zelf tegen de muur.

‘Voeten recht tegen de plint, naast elkaar!’ commandeerde Anna.

Haar dochters zullen vier centimeter groter worden dan zij. En Sam zal wel twee meter lang worden, als de formule van Havlicek klopte. Robert had Maartje ooit een rijtje met voorbeelden gegeven die niet klopten met die formule.

‘Je kunt de toekomst niet voorspellen, je kunt alleen de dag van vandaag exact beschrijven.’ Maar wat is daar het nut van, vroeg Maartje, als je er niets van kunt leren voor de toekomst? Dat is een filosofische vraag, zei Robert, geen wiskundige. Ja maar, je kunt toch grafieken doortrekken, extrapoleren? Niet alles is in formules te vangen, antwoordde hij, er zijn

altijd onzekere factoren. Dat is het echte leven, dacht Maartje dan, de krenten in de pap. Ze betwifelde of Robert er ook zo over dacht. Had hij niet liever dat alles wel voorspelbaar was? Je leven lang hetzelfde werk doen, daar kies je voor. Trouwen en drie kinderen krijgen en nooit meer uit elkaar gaan, idem. Nooit op vakantie naar het buitenland, nooit het onbekende zoeken, het liefst aardappelen, groente, vlees eten. Of wat moeder vroeger klaarmaakte.

Anna, 1,50 m. Emma, 1,42 m.

'Je speelt vals, je staat op je tenen!'

'Niet waar.'

'Welles.'

'Nietes.'

'Opnieuw.' Geduldig legde Robert de meetlat langs haar lijf. Nog steeds 1,42 m.

'Sam, nu jij.' De kleine jongen zette een stap in de goede richting, maar bleef ruim tien centimeter vóór de muur stilstaan.

'Helemaal ertegenaan.' Sam drukte zijn billen en hoofd tegen de wand. Zijn voeten bleven op dezelfde plaats staan.

'Ja, en nu je voeten ook.' Robert duwde de voeten naar achter. 'En tegen elkaar.' Sam keek naar zijn voeten. En bleef ernaar kijken.

'Hoofd omhoog Sam, hoofd omhoog.' Nu richtte hij z'n ogen naar het plafond. Het zou een sketch zijn als het niet om zoiets doodsimpels ging. Dit is precies wat het is, dacht Maartje: de doodsimpele dingen die hij niet kan. Ze wilde hem laten onderzoeken. De juf stelde het ook al voor, maar Robert zag er niets in.

'Hij is toch gezond? Hij is alleen een beetje langzaam. Dat was ik ook, dat zegt toch niets.' Maartje hoorde het hem denken: 'En kijk eens hoe goed ik terechtgekomen ben.'

Eindelijk stond Sam goed en Robert nam hem op. 1 meter 25. Hij eet als een bouwvakker – overdag dan. Schuift zo vijf boterhammen naar binnen en twee bekers melk. Maar 's avonds is het alleen maar gemier. Hij lust geen groente. Hij lust geen saus bij zijn pasta of rijst. Hij lust geen vis en veel vlees laat hij ook liggen. Wat eet hij eigenlijk wel? Oh ja, aardappelen met doperwtjes/worteltjes uit pot en een stukje kipfilet. Aartje naar z'n vaartje.

'Zo, en dan nu', zei Robert triomfantelijk, 'op de weegschaal.' Hij stapte erop. 95 kilo schoon aan de haak. Waar komt die uitdrukking vandaan? De kraamverzorgster woog de baby's aan een haak. De wurmpjes hingen naakt, net na een voeding en een schone luier, als hangop in een doek, aan de weeghaak. Het gewicht kon je boven de haak aflezen: 3,5 kilo, zo ongeveer. Of was schoon aan de haak een varken in een slachthuis? Of een vis? Ja, dat laatste zou wel logisch zijn.

'Maartje, vooruit!'

'Kom maar op met die dikke billen.' Emma giechelde om Anna's opmerking. Wanneer is een kinderuitspraak grappig en onschuldig, wanneer is het brutaal? Niemand vertelt het je als je kinderen krijgt. Eerst gebruiken ze het woord 'dik' als het tegenovergestelde van dun, zuiver beschrijvend. 'Mama, je billen zijn dik', is *juist*, want billen zijn dikker dan, bijvoorbeeld, knieën, en je kunt kinderen niet brutaal noemen op de dag dat ze dat ontdekken. Maar op een dag keert de taal zich tegen je en dan stuiteren de beledigingen door de kamer, ze hebben het over je dikke billen, over het vieze eten, je stomme ideeën, stomme vakanties, stomme cadeautjes.

'68 kilo! Zozo.' Robert noteerde het.

Dan de kinderen. Ze vinden de weegschaal 'leuk', zijn nog niet bang voor de cijfers, ze dagen de wijzer uit om het juiste getal te vinden. Anna stond op één been om te kijken of ze dan minder zou wegen.

'En nu even stilstaan... ja.' Robert schreef weer: 40, 31, 22 kilo. Ze voldoen allemaal aan de eisen van een gezonde BMI, niet te dik, niet te dun. Ze hebben perfecte, zachte kinderbuikjes en sprietige beentjes. Nog geen borsten, nog geen billen, nog geen haar, wie zou niet weer zeven jaar willen zijn?

Robert liep naar de studeerkamer om de gegevens te verwerken. Maartje ging de keuken in om koffie te zetten.

Dit is het allerleukste van de feestdagen, dacht ze: de restjes op de dag erna. Oliebollen en appelbeignets, genoeg voor zeker drie dagen na Oud en Nieuw. Een puntje slagroomtaart na een verjaardag, als alle visite al weg is. Lekkere toastjes en smeersels. Iets feestelijks eten op een gewone dag, ja, dat is een stuiver in de regen. Zo zei haar moeder het: 'Geluk is stuivers vinden in de regen.' Iets moois in iets rottigs ontdekken.

Ze zette een schaal olieballen in de magnetron en wachtte op de ping. Limonade voor de kinderen. Op het moment dat ze een schepje melkpoeder in Robert's koffie gooide (zo mooi hoe het oplost, de berg zakt uit, brokkelt af, wordt breder en lager, de koffie lichter), liep hij weer de kamer in.

'Weet je wat grappig is?' zei hij, met het schrift nog in z'n handen. 'Emma is precies zo groot als Anna toen ze zeven was. En jij bent nu precies zo zwaar als toen je zes maanden zwanger was van Sam.' Maartje stopte met roeren. Zei hij dat nou echt? Wat een eikel. Ze keek hem verwijtend aan.

'Is mama zwanger?' vroeg Emma.

'Nee joh', zei Maartje, 'ik ben gewoon dik.' Ze haalde de schaal olieballen uit de oven, schudde er met een zeef poedersuiker over en zette alles op de eettafel.

'Eet smakelijk', zei ze en ze liep de kamer uit. 'Ben zo terug!' Stuivers in de regen, herhaalde ze in gedachten. De deur zwaaide dicht, ze liep de trap op. Een paar tellen later ging de badkamerdeur op slot.

Nu is ze alleen. Ze drinkt een glas water, kalmeert, en begint zich uit te kleden. Ze kijkt in de lange passpiegel die op de deur geplakt zit. Als ze haar trui uittrekt, zit ze nog mooi ingesnoerd in een goed passend shirt en strakke spijkerbroek. Maar je moet niet van de zijkant kijken, het is net een voorgebergte. Als ze het zwarte shirt losmaakt, valt er een laag buik over de broekrand. Haar bh is nogal vormloos en dat zijn haar borsten zo ook. Dan trekt ze haar broek uit en is ze echt een huisvrouw in haar ondergoed: grote sokken, een grote onderbroek, een saaie bh, heel veel wit vlees. De sokken gaan uit en ze gaat op haar tenen staan. Nu wel van de zijkant kijken. Schouders naar achteren, borst naar voren, trek de boel omhoog. Zo ziet het er een stuk beter uit.

In één oncharmant beweging gaat haar bh uit. Terwijl ze het haakje loshaalt, bukt ze voorover, zodat de bh direct langs haar armen glijdt en op de grond valt. Zo gaat dat elke avond, maar dan trekt ze er snel een T-shirt over. Nu kijkt ze. De borsten blijken zonder bh nog best stevig te zijn. De tepels wijzen naar voren. Het is koud, ze wrijft over haar borsten, maar daarmee wordt de rilling erger. Onderbroek uit. Haar buik is best oké, als je 'm maar niet in tweeën deelt met zo'n strakke broek. Je ziet niet dat ze drie kinderen heeft gehad, tenminste, niet op twee meter afstand, van

dichtbij wel. Lichte vouwtjes in de onderbuik. De verhoudingen kloppen, haar buik is dan misschien dikker, maar haar borsten en billen passen erbij. Ze kijkt over haar schouder naar haar kont, die gewoon prachtig is. Terug naar de voorkant: ze heeft zich vanochtend kaalgeschoren. Robert zal het nooit zien. Ze strijkt langs de gladde huid, de plek waar been en bil en schaamlip samenkomen. Net babyhuid. Ze is een verdomd lekker wijf.

Beneden riep iemand. Maartje zet de kraan aan om het niet te horen.

Ze heeft nog twee minuten nodig. Dan is ze weer beneden.

© Michelle Verheij, www.mverheij.wordpress.com
gepubliceerd op 1 januari 2010